

ת"פ 3422/05/17 - מדינת ישראל נגד ניזאר סואעד

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 3422-05-17 מדינת ישראל נ' סואעד

לפני
בעניין: כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ניזאר סואעד

הנאשמים

גזר דין

בהכרעת הדין מיום 18.7.17 הרשיעה כב' השופטת לאופר את הנאשם, בהתאם להסדר טיעון שהוצג לפניו, בעבירת פציעה תוך נשיאת נשק קר - לפי סעיף 334 בצירוף סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), בעבירת החזקת סכין שלא כדין - לפי סעיף 186 לחוק העונשין ובעבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום:

לפי עובדות האישום שהנאשם הודה בהן במועד הרלוונטי לכתב האישום, עבד הנאשם כנהג הסעות בחברה שבה עבד ו.ע. (להלן: נפגע העבירה) כמנהל הסעות.

עולה מהעובדות שבהן הודה הנאשם, כי ביום 28.4.17 בסמוך לשעה 7:30 הגיע הנאשם למשרדי החברה שלא לצורכי עבודה, עלה למשרדו של נפגע העבירה והחל לצעוק לעברו: "אתה חושב שתעשה לי דווקא ואני אעזוב את העבודה בגללך". בהמשך לאמור, החזיק הנאשם סכין באורך של כ-7 ס"מ ודקר באמצעותה את נפגע העבירה בבית חזה שמאל, ועוד הוסיף על כך איום כלפי נפגע העבירה באומרו לו: "אני אהרוג אותך יא בן זונה"; משניסה נפגע העבירה לחלץ הסכין מידו של הנאשם, נחתך בכף ידו השמאלית.

הנאשם הודה בעובדות לפיהן, לאחר האמור, למשמע צעקות, הגיעו למקום עובדים שהרחיקו את הנאשם ולבקשתם מסר הנאשם לאחד העובדים את הסכין שהחזיק בידו; נפגע העבירה הובהל לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו לנפגע העבירה פצעים ובהם חתך בשורש כף היד ובוצעו תפרים לפצעים.

ראיות לעונש:

הנאשם שהה במעצר מיום 28.4.17 ועד ליום 1.6.17.

מטעם המאשימה הוגש גיליון הרשעות של הנאשם (ע/1) ממנו עולה כי לחובת הנאשם הרשעה משנת 2006 בגין עבירות היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם שביצע בשנת 2001; תצלום הסכין שהנאשם עשה בה שימוש (ע/2); תיעוד חבלות הגוף שנגרמו לנפגע העבירה (ע/3) מהם ניתן ללמוד על שלוש פציעות שדרשו תפרים - שתיים בידו השמאלית של נפגע העבירה ואחת באזור חזהו העליון צד שמאל; סיכום אשפוז ע"ש נפגע העבירה (ע/3א) ממנו עולה כי נפגע העבירה התקבל למיון ביום 28.4.17 ושוחרר לביתו ביום 29.4.17 למנוחה לשבוע וביקורת בקופת חולים להסרת תפרים לאחר מכן; תצהיר נפגע העבירה (ע/5) שנערך ביום 3.5.17 שבו ציין הנפגע כי חייו נהרסו מאז האירוע ויש בלבו תקווה כי הנאשם יקבל את עונשו.

בנוסף העיד לפני נפגע העבירה; בעדותו ציין כי כיום הוא בן כ-50, אב לשלושה ילדים ומפרנס יחיד. נפגע העבירה תיאר בעדותו את הטראומה שנגרמה לו מביצוע העבירות כלפיו ואת השפעתה על המשך חייו, לרבות נטילת תרופות והסתייעות בגורמי טיפול; עוד ציין כי בשל הפגיעה בו בידי הנאשם, איבד את מקור פרנסתו ושאיפתו כי הנאשם יענש בהתאם לחומרת מעשיו. לשאלות ב"כ הנאשם השיב כי מאז קרות האירוע חשש לחזור למקום עבודתו וכעת נאלץ לעבוד בעבודה אחרת כנהג אמבולנס; נפגע העבירה תיאר כי בסמוך ולאחר קרות האירוע נעשו ניסיונות של גורמי הקהילה ליישב הסכסוך בין השניים, ולאור הבטחת המכובדים כי הנאשם לא יפגע בו חתם על תצהיר כי אין לו התנגדות שהנאשם ישוחרר לחלופת מעצר (נ/1). בשולי עדותו נפגע העבירה ציין כי טרם החליט אם לתבוע את הנאשם בהליך אזרחי לפיצוי על הנזקים שנגרמו לו.

טיעוני הצדדים:

מטעם המאשימה הוגשו עיקרי טיעון בכתב (ע/6) ובהם פירוט על אודות הערכים שהנאשם פגע בהם במעשיו. נטען כי הנאשם פגע בערכים שמגנים על שלמות גופו של הפרט תוך שימוש בנשק קר ומשום כך המדובר בפגיעה שעוצמתה רבה. עוד אוזכרה פסיקה המלמדת על קביעת עונשי מאסר בעבירות בנסיבות דומות וכן נסקרו נסיבות ביצוע העבירות.

לאור האמור וכנטען, עתרה המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם באשר למאסר, כך שקצהו התחתון יהא 12 חודשי מאסר בפועל וקצהו העליון יהא 36 חודשי מאסר בפועל; לצד זאת, הטלת רכיבי ענישה נוספים - מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי לנפגע העבירה וחתימה על התחייבות כספית.

באשר לתסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם, הפנה ב"כ המאשימה לכך שלא התקיים הליך סולחה בין הנאשם לנפגע העבירה והנאשם לא מצא להביע כל אמפתיה כלפי הנפגע; נטען כי שירות המבחן לא יכול היה לשלול בתסקירו הראשון קיומו של סיכון להישנות עבירות במצבים מעוררי תסכול והנאשם אף לא גילה כל חיבור לצורך טיפולי. באשר לתסקיר המשלים שהוגש, עתר ב"כ המאשימה כי ינתן לו משקל מועט ואת שנאמר בתסקיר הראשון יש לבכר, בהיותו

אותנטי ומכיל את העמדה האמיתית של הנאשם ביחס למעשיו.

באשר לעונש המתאים לנאשם עתרה המאשימה לקביעתו באמצע המתחם, לצד הטלת מאסר על תנאי, חיוב הנאשם בחתימה על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בעתיד והטלת פיצוי לטובת נפגע העבירה.

מנגד, עתר ב"כ הנאשם שלא לקבל עתירת המאשימה לעניין רכיב המאסר ושלא לגזור על הנאשם מאסר לריצוי בפועל; נטען כי תסקירי שירות המבחן הניחו לפני בית המשפט הבסיס לאפשרות לאמץ ענישה שיקומית שלא תחטא להליך הפלילי ולחומרת מעשיו של הנאשם - שאין להקל בהם ראש; נטען כי העמדת הנאשם במבחן לצד הטלת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות - מאפשרת ביקורת - אם הנאשם לא ישכיל לנצל ההזדמנות שניתנה לו, וגזירת עונש לנאשם מחדש.

נטען כי אין לקבל את עמדת המאשימה ולפיה התסקיר שנערך ראשון בזמן עדיף על פני התסקיר המאוחר; שירות המבחן, כך נטען הוא גורם טיפולי- מקצועי ואובייקטיבי שנותן ביטוי בתסקירו לשינוי עמדות ושינוי נסיבות וממליץ בהתאם לנתונים שלפניו; משום כך יש לראות בתסקיר המאוחר בזמן ככזה הרלוונטי לשעת גזירת העונש.

לבסוף נטען כי יש לתת ביטוי להודאת הנאשם ונטילת האחריות, ניסיונותיו הבלתי פוסקים של הנאשם לפייס את נפגע העבירה וכן לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן במהלך ניהול ההליך ובכלל זאת היותו בצו פיקוח מעצרים במהלך היותו בחלופת מעצר.

אחרון הדוברים, הוא הנאשם ציין כי שגה שגיאה חומרה ועשה ניסיונות לתקן זאת ולהשלים עם נפגע העבירה, אך האחרון לא היה מעוניין בכך; הנאשם ציין כי מאז מעצרו נעצרו חייו, כי בלבו חרטה ממשית ולא מצא דרך לפייס את נפגע העבירה למרות רצונו בכך.

מתחם העונש ההולם:

לאחר שקילת הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה והנסיבות הקשורות בעבירות שאותן ביצע הנאשם אני קובעת כי מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם הולמים הטלת מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה. על בסיס שקילת השיקולים האמורים, אני קובעת את מתחם העונש ההולם באשר למאסר כך שקצהו התחתון יהא 12 חודשי מאסר וקצהו העליון יהא 30 חודשי מאסר.

הנאשם פגע במעשיו בערך קדושת החיים, שמירה על שלום הציבור ובטחונו האישי של הפרט באשר הוא - אם בביתו, אם בשטח הציבורי ואם במקום עבודתו.

הנאשם הגיע למקום עבודתו של נפגע העבירה כשהוא מצויד מבעוד מועד בנשק קר ועל רקע סכסוך, שאותו מצא לפתור בדרך אלימה; שימוש בסכין הוא בעל פוטנציאל קטלני בהינתן שאף מבלי מתכוון ניתן לפגוע באמצעותו באיברים חיוניים ולהביא בכך לנטילת חיים.

תוצאות מעשיו של הנאשם בפציעות גוף שדרשו התערבות רפואית ותפירת הפצעים מבחינה פיזית ולצד אלה, כפי שעולה מעדות נפגע העבירה ואף כפי שמורה ההיגיון הבריא, תוצאות נפשיות שעתידות ללוות את נפגע העבירה זמן רב.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, בחינת הפסיקה מעלה כי כלל במקרים שבהם מדובר במעשה אלימות תוך שימוש בנשק קר או חם נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר; משך המאסר הוא תולדה של נסיבות ביצוע העבירות, תוצאות מעשה האלימות בפועל ובכוח ונסיבותיו האישיות של מבצע העבירה (ראו לדוגמה: ת"פ 684-05-17 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' יזן ערמוש (12.11.17); ת"פ 30458-08-13 (שלום ירושלים) מדינת ישראל נ' מחמד זרו (10.2.14); ת"פ 15558-12-13 (שלום כ"ס) מדינת ישראל נ' יוסף יאסין (29.3.15); ת"פ (מחוזי מרכז) 10662-08-09 מדינת ישראל נ' יצחק מכלוף (2.5.10); ת"פ 57831-09-11 מדינת ישראל נ' יריב חן (15.11.12)).

העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה:

המדובר בפציעת הנפגע תוך שימוש בנשק קר, במקום עבודתו ועל רקע מחלוקת שנתגלעה בין הנפגע לנאשם. נשאלת השאלה, האם בנסיבות אלה, יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם למטרות שיקום?

סטייה ממתחם העונש למטרות שיקום, אפשרית אף במידה ניכרת, כעולה מסעיף 40 לחוק העונשין וזאת כאשר הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם.

בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים. בתסקיר הראשון מיום 18.4.18 פורט כי הנאשם מזה 22 שנים עובד כנהג אוטובוס ומתגורר בשפרעם בסמיכות למשפחת מוצאו; צוין כי הנאשם רווק ומתאר את עבודתו כמשמעותית בעבורו וכמקור להערכה רבה שלה זכה במהלך השנים ממעסיקו ומצד לקוחות בחברה שבה עבד.

הנאשם נבדק ונשלל שימוש בחומרים ממכרים וכן שולב במסגרת צו פיקוח מעצרים בקבוצה לעצורי בית, כאשר דווח שהגיע באופן סדיר לכלל המפגשים ושיתף פעולה עם שירות המבחן.

הרושם שהתקבל מהנאשם הוא מאדם ללא מאפיינים עברייניים מושרשים וכמי שרמת הסיכון ממנו להישנות עבירות היא נמוכה; עוד תואר כי הנאשם חווה רתיעה כתוצאה מההליך המשפטי. בתארו את הקשר שלו עם נפגע העבירה גולל נפגע העבירה מערכת יחסים מורכבת, כאשר הנאשם לא גילה בראשונה כל אמתיה כלפי נפגע העבירה וניכר היה לפי התרשמות שירות המבחן כי הוא מחובר בעיקר להשלכות הסתבכותו על חייו. עוד התרשם שירות המבחן מהנאשם כי במצבי תסכול ופגיעה, הוא מתקשה להכיל את המצב ולהתמודד עם רגשותיו והוא עלול להגיב באופן פוגעני

ואימפולסיבי כמו שבא לידי ביטוי בעבירה הנדונה. לעת ההיא ואף כי קצינת המבחן שיקפה לנאשם נזקקותו לטיפול, לא גילה הנאשם חיבור כנה לצורך הטיפול ולא זיהה בהתנהלותו קשיים המצריכים שינוי. לאור האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית והומלץ על הטלת עונש מאסר קצר שיהיה ניתן להמירו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה.

בתסקיר השני מיום 7.6.18, לאחר פגישה נוספת של הנאשם עם שירות המבחן, נבחנה בשנית מידת החיבור של הנאשם למעשיו ולמצבו וכן נבחנה הנכונות שלו להשתלב בתהליך טיפולי. ניכר היה, כך לפי התרשמות שירות המבחן, כי הנאשם התקשה לקבל אחריות אקטיבית לביצוע העבירה ואולם הביע חרטה על תוצאות ההתרחשות וכן ניכר כי קיימת מידה מסוימת של הבנה לחומרת המעשים. שירות המבחן הבחין בשינוי ראשוני במידת הנכונות של הנאשם להבין את הפער שבין התנהגותו התוקפנית באירוע לבין התנהלותו הכללית.

לאור השינוי שחל אצל הנאשם, מצא שירות המבחן להמליץ לצד הטלת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה, להעמיד הנאשם במבחן לתקופה בת 18 חודשים - שבמהלכה ישולב בטיפול ייעודי שעניינו שליטה בכעסים; בכך צוין בתסקיר, יש כדי להפחית את רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד.

אקדים ואומר כי שיקום אינו עקרון שבא לשרת את הפרט בלבד. שיקום מאפשר מתן אפשרות אף לחברה לצמצם הסיכון הנשקף לערכיה ולפרטיה ממבצעי עבירות שהם בעלי פוטנציאל לחזור ולבצע עבירות בעתיד. הגם שכך נדרשת הלימה ואיזון שבין נסיבות ביצוע העבירות לבין הענישה - אף אם נשקלת האפשרות לנתב עניינו של נאשם בדרך שיקומית.

הנאשם ביצע עבירות ששילובן ונסיבותיהן מבחינת מיצוי דין מצדיקים הטלת מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח לצד הטלת רכיבי ענישה נוספים; יחד עם זאת, בגישה מאזנת שנותנת ביטוי לשיקולי שיקום - מצאתי לנתב עונשו של הנאשם בדרך שיקומית - וזאת מבלי לזנוח שיקולי ענישה נוספים שאותם ניתן להביא לידי ביטוי בין כלל רכיבי הענישה שיוטלו על הנאשם.

לא ניתן להתעלם מכך שגם לענישה יש תוצאה שהחברה נושאת בעולה; שליחת הנאשם למאסר של ממש עשויה לייצר תוצאה שתהא הולמת למעשיו במבט ראשון, אך נראה כי במצבו הנוכחי וכפי שמשתקף בתסקירי שירות המבחן - יכול שיהא בכך 'טיפול' של האזור הנקודתי הדורש טיפול ממוקד אצל הנאשם והזנחה של כלל המרכיבים הנורמטיביים ששירות המבחן מצא בנאשם.

על זאת יש להוסיף את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, עברו הפלילי שאינו מכביד, מאמציו של הנאשם לפייס את נפגע העבירה - לרבות הבעת רצון לפצות את נפגע העבירה ושיתוף הפעולה מצדו עם שירות המבחן. עוד מצאתי לקחת בחשבון התקופה שבה שהה הנאשם במעצר וכן התקופה שבה שהה במגבלת חירות בחלופת מעצר. אלה לא ינוכו מהענישה שאשית ויהיו בבחינת גורם מאזן לתוצאה הסופית של גזר הדין.

סוף דבר,

אני גוזרת על הנאשם העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים.

המאסר בן 9 חודשים שהטלתי ירוצה בעבודות שרות בבית הקשיש ברח' תאופיק זיאד ת.ד. 361 שבשפרעם.

על הנאשם להתייצב לריצוי עבודות השרות ביום 28.4.19. במועד זה, בשעה 08:00 יתייצב הנאשם, תחילה, במפקדת מחוז צפון, יחידת עבודות השרות, מתחם תחנת משטרת טבריה, רח' דרך הציונות 14, טבריה - לפני הממונה על עבודות השרות, לשם קליטה והצבה.

הנאשם מוזהר שלא להגיע לעבודה כשהוא בגילופין או בהשפעת סמים; עוד מוזהר הנאשם שלא לשתות אלכוהול או לצרוך סמים במהלך העבודה שכן, התנהגויות מסוג זה הן עילה להפסקה מנהלית של עבודות השרות וריצוי העונש במאסר בפועל.

הנאשם מוזהר שמדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו, יש בה כדי להפסיק את עבודות השרות ולהוביל לריצוי העונש במאסר בפועל.

4 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירת אלימות ובכלל זאת עבירת אלימות מילולית ויורשע בה.

הנאשם ישלם פיצוי לנפגע העבירה בסך 15,000 ₪. התשלום יבוצע ב-15 תשלומים חודשיים ורצופים החל מיום 20.5.19 ובכל 20 לחודש שלאחריו. אי עמידה באחד מתשלומי הפיצוי תעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום. מובהר לנאשם כי אם לא יעמוד במבחן, יוחזר עניינו לדיון בבית המשפט ודינו ייגזר מחדש.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק גזר הדין לשירות המבחן הן בשל העמדת הנאשם במבחן והן לאור סעיף 51ג(ב) סיפא לחוק העונשין.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

המוצג שהוא סכין יחולט ויושמד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' ניסן תשע"ט, 11 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.